

Nghiệm Sinh Thạch

Contents

Nghiệm Sinh Thạch	1
1. Truyện Ngắn - Fresh Quả Quả	1
2. Chương 1: Nghiệm	2
3. Chương 2: Sinh	4
4. Chương 3: Thạch - Phần 1	6
5. Chương 3: Thạch - Phần 2	13

Nghiệm Sinh Thạch

Giới thiệu

Nghiệm Sinh Thạch là truyện ngắn trong tuyển tập Thập Vạn Cuồng Hoa Nhập Mộng Lai . Thập V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghiem-sinh-thach>

1. Truyện Ngắn - Fresh Quả Quả

*Giới thiệu:

Nghiệm Sinh Thạch là truyện ngắn trong tuyển tập Thập Vạn Cuồng Hoa Nhập Mộng Lai .

Thập Vạn Cuồng Hoa Nhập Mộng Lai bao gồm các truyện ngắn huyền huyền cổ đại độc lập, sẽ lần lượt được xuất bản. Các truyện ngắn bao gồm 5 quyển theo thứ tự: “Đá Nghiệm Sinh”, “Đào Tâm”, “Quỷ Động”, “Thôn Cật”, “Kim Ngư Hoa Hỏa”.

Mỗi một truyện ngắn là một câu chuyện cổ đại riêng biệt, các cặp đôi trong truyện cũng hoàn toàn riêng biệt. Tuy nhiên, có một nhân vật nam sẽ xuất hiện xuyên suốt trong tất cả các truyện ngắn này - nhân vật Đan Tham: Một người vô cùng bí ẩn.

*YoungMin05: Nghiệm Sinh Thạch - đá Nghiệm Sinh, là đệ tử của tiên môn thì sẽ có một viên đá sinh mệnh, dùng máu của chính mình nhỏ vào, tương liên sống còn. Đá Nghiệm Sinh không còn phát sáng, có nghĩa người ấy đã chết.

03/03/2015

2. Chương 1: Nghiệm

Truyện ngắn có 3 chương.

Editor: YoungMin05@wattpad.com

Một, Dạ Nương

Tôi từ bậc thang của Triều Vụ Sơn đi xuống, trong tay mang theo một chiếc sọt lớn, sương sớm vương trên cổ làm ướt giày và làn váy của tôi. Núi xa thanh đạm như bức tranh thủy mặc của tiên cảnh, ánh sáng mờ ảo, tôi dừng chân nhìn ngắm một lát, phát hiện cảnh đẹp như vậy vẫn là không bằng một phần mười ngôi bút phác họa của Đỗ Trọng.

Theo dòng suối trở lại Bạch Lâm Trúc, từ thật xa nhìn lại, giống như vừa mới ngừng rơi một trận tuyết nhỏ. Thái dương lúc này mới lộ dạng, sương trên lá trúc rơi vào tóc tôi, một cảm giác mát lạnh từ đỉnh đầu lan xuống đến tận lòng bàn chân. Tôi đi rất chậm, mang theo y phục mới giặt lúc sáng sớm nhưng đi đường cũng không mệt đến nỗi phải thở dốc, tôi cảm thấy có chút phấn khởi.

Rừng trúc đón một cơn gió lớn, tôi trước đây đã buộc một sợi dây thừng để phơi quần áo. Nhưng mà Vũ Văn Hạo đã răn dạy tôi mấy câu, nói để cho người ta nhìn thấy thì thành ra thể thống gì. Vì thế tôi liền chặt hai cây trúc bạch cầm ở trong sân, dùng dây thừng chằng lên. Dù sao thì lúc tôi tới, trong sân lại trống trải không có một thứ gì, không biết những cây lê, cây hoa trước đây đã đi nơi nào.

Tôi giũ xiêm y ra, đó là một bộ bạch sam rất đơn giản, mộc mạc và đơn sơ. Vào lúc giặt nó, tôi đã rất cẩn thận, sợ một động tác mạnh mẽ sẽ làm nó bị rách. Đỗ Trọng tổng cộng không có nhiều xiêm y lắm, bình thường chỉ thay đổi qua lại hai bộ đã cũ, chính hắn không chú ý thì người khác cũng không quan tâm, nhưng mà lúc tôi đến đây, lại cảm thấy không đành, nên mới may cho hắn thêm vài bộ nữa. Bởi vì cũng là màu trắng giống y như thế, cho nên có lẽ hắn cũng không có phát hiện ra xiêm y của mình có gì khác biệt.

.
. .

Phơi khô xong quần áo, tôi lại bắt đầu quét tước sân bãi, thu dọn phòng ở. Lúc sửa sang lại thư phòng của Đỗ Trọng, thấy hắn đặt ở trên bàn một bức tranh, nét mực chưa khô, có lẽ là vừa mới vẽ xong. Bên trên chỉ có vài nét vẽ, phần lớn là một màu trắng, chỉ có một chiếc thuyền lá nhỏ bé, nhưng nhẹ nhàng thần nhiên.

Tôi cười lạnh một tiếng, ra khỏi phòng lại đến hang động ở hậu sơn để múc nước, Đỗ Trọng thích uống trà được pha bằng nước suối đó.

Men theo bờ hồ mà đi vào Mạn Hoa Đình, âm thanh của thác nước càng ngày càng gần. Bình thường vào lúc này thì Đỗ Trọng đều tĩnh tọa ở trên tảng đá của thác nước, hơn hai mươi năm mưa gió cũng không hề thay đổi.

Tôi ở trong đình giúp hắn pha trà, nước trong cái nồi nhỏ sôi sùng sục. Bóng dáng của Đỗ Trọng ở ngay cách đó không xa, vững vàng như Thái Sơn, phiêu nhiên như tiên. Ngày xưa tôi đã ở trong đình này, thường xuyên chống cằm ngắm nhìn hắn mấy canh giờ cũng không biết chán. Giờ đây, lại không dám có nhiều vọng tưởng để liếc mắt một cái.

Nhìn thời gian, có lẽ sắp đứng dậy, tôi liền quay trở về. Đến Bạch Lâm Trúc mới hơn ba tháng, nhưng bởi vì tôi đối với cách làm việc và nghỉ ngơi của hắn đã rõ như lòng bàn tay, nên biết đường mà tránh đi, do vậy cho tới bây giờ vẫn chưa từng đối mặt trực tiếp với hắn lần nào.

Trên đường trở về có gặp Yến Thương, vẫn là một bộ dáng buồn bã hữu khí vô lực, ngay cả tướng mạo thanh tú dù có giống như hoa cũng khiến cho người ta cảm thấy trong lòng khó chịu rất nhiều. Tôi rất muốn nói với huynh ấy là cố gắng lấy lại tinh thần, nhưng không biết làm sao để nói ra khỏi miệng.

“Dạ Nương, sự phụ gần đây thế nào?” Huynh ấy hỏi tôi nhưng ánh mắt lại không nhìn tôi, chỉ nhìn chăm chăm vào một nơi khác.

Huynh ấy là nhị đệ tử của Đồ Trọng, Vũ Văn Hạo là đại đệ tử. Tôi đã quen với tính tình đậm nhạt của Đồ Trọng, sự cao ngạo của Vũ Văn Hạo. Nhưng mà tính cách lễ phép và ôn hòa của Yến Thương lại luôn làm cho tôi không thích ứng được. Huynh ấy không dám nhìn tôi, tôi biết đó là giới luật thanh quy của Triều Vụ Sơn, với lại tính tình của huynh ấy cũng hay ngượng ngùng, mà hơn nữa là bởi vì trên mặt tôi có một vết sẹo. Huynh ấy có lẽ cảm thấy được nhìn thẳng là vô lễ, nhưng mà lại càng không biết rằng, ánh mắt né tránh như vậy ngược lại còn khiến người ta mặc cảm hơn.

Tôi khoa chân múa tay ra hiệu, muốn để huynh ấy hiểu rằng Đồ Trọng gần đây rất tốt.

Yến Thương gật gù đầu, tiếp tục đi về phía Mạn Hoa Đình, hẳn là có chuyện gì cần bẩm báo.

Đồ Trọng là chủ môn của Triều Vụ Sơn, được người đời ca ngợi là Thủy Kiếm Tiên. Bởi vì có hắn mà Triều Vụ Sơn mới có thể nổi danh như Thục Sơn. Nhưng mà mấy năm nay lại không có xử lý công việc gì, tất cả đều giao cho Yến Thương và mấy vị đại trưởng lão.

Mà tôi, Dạ Nương, là một nha hoàn hầu hạ việc ăn, mặc, ở của hắn, chẳng qua chỉ là hạ nhân mà thôi, ngay cả là đệ tử môn trung cũng đều không phải.

Ba tháng trước, tôi từ phòng bếp của sư môn được Yến Thương điều tới Bạch Lâm Trúc nơi Đồ Trọng thanh tu. Đơn giản là khi diễn ra đại lễ của môn phái, Đồ Trọng có tham dự cùng với chúng đệ tử, vậy mà lại uống hết chén cháo do tôi nấu. Nghe đồn Đồ Trọng từ năm năm trước, trên cơ bản không có ăn uống gì khác, thỉnh thoảng chỉ ăn chút trái cây. Tuy là người tu đạo, nhưng thật sự vẫn chưa phải là tiên, Đồ Trọng cũng không kiêng cử ngũ cốc, mà chỉ là ăn không ngon. Hai đồ nhi hiệu thuận luôn lo lắng, hết lần này đến lần khác đều đi tìm các đầu bếp có tài ở khắp nơi về đây.

Khi tôi đến Bạch Lâm Trúc, thì ra còn có một hạ nhân hầu hạ Đồ Trọng, sau đó thì bị tôi gây ra mấy chuyện xấu rồi đuổi đi xa khỏi Bạch Lâm Trúc, mỗi lần nữa người đó phải quay về phái để làm tạp dịch. Tôi liền ngoại trừ nấu cơm, thì việc quét dọn, giặt quần áo cho hắn cũng làm hết.

Trở lại trong phòng, tôi ngồi ở trước gương đồng mà đánh giá vết sẹo ở trên mặt. Nó kéo dài từ xương gò má cho đến bên tai, cũng gọn gàng, kỳ thật không có dữ tợn lắm, nhưng mà tôi lại dùng mái tóc để che khuất một nửa khuôn mặt hoàn hảo kia của mình, để lộ vết sẹo này ra bên ngoài. Người khác liền nhìn không được mà dùng sức tưởng tượng xem nửa bên mặt bị che khuất đó vốn sẽ đáng sợ đến mức nào.

Tôi vén tóc lên, giữa gương là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, quyến rũ và xinh đẹp, nhất là vào thời điểm cười tươi. Tôi đối với chiếc gương mà nhếch miệng lên, sợ nếu không luyện tập thì chính mình đã quên mất cách làm sao để nở một nụ cười.

Không cười thì làm thế nào để câu dẫn nam nhân?

Đúng vậy, tôi ở Triều Vụ Sơn ẩn núp hai năm, rốt cuộc cũng đợi đến được cơ hội để tiếp cận Đồ Trọng, chẳng phải là vì muốn câu dẫn hắn, cùng hắn lên giường, hủy đi chân thân và đạo hạnh của hắn đó sao?!

Một nữ nhân trên mặt có sẹo, vậy mà lại muốn câu dẫn một nam nhân mà nữ nhân trên khắp thiên hạ này mơ ước, người bên ngoài biết được khẳng định là sẽ nói đầu óc của tôi có vấn đề.

Nhưng mà, tôi biết, không ai có thể tinh táo hơn so với tôi.

..... Tôi – muốn – báo – thù.

3. Chương 2: Sinh

Hai, Yến Thương

Tôi từ Mạn Hoa Đình đi xuống, nện từng bước có hơi khó khăn. Tôi nói với sư phụ rằng muốn đi đến nước Thục, nơi đó có đệ tử truyền tin về, nói đã từng gặp qua một người rất giống với sư muội.

Sư phụ không đồng ý, nói Đại sư huynh ở bên ngoài hàng yêu diệt quỷ, việc nội bộ của phái không thể một ngày không có người chưởng quản.

Tôi luôn luôn chưa từng làm trái ý người, nhưng mà sự tình có liên quan đến hành tung của sư muội, tôi làm thế nào có thể bỏ mặc?

Nhưng sư phụ chỉ lạnh lùng ném ra đá Nghiệm Sinh của sư muội ra mà nói: “Yến Thương, nàng đã chết rồi, nhiều năm như vậy, ngươi làm sao vẫn không chịu đối mặt với sự thật. Người lần này đi đến đó, sẽ tìm được nàng sao?”

Tôi nhìn thấy viên đá màu tím kia mà lắc lắc đầu, ngăn người ra, chỉ là một viên đá, một viên đá mà thôi, làm sao có thể chứng minh được là sư muội đã chết được? Không ai có thể chứng minh, cũng không có người nào tìm được thi thể của nàng! Có lẽ nàng chỉ là ham chơi, hoặc là giận tôi mà bỏ nhà trốn đi, có lẽ nàng chính là bị thương nên mất trí nhớ, quên mất đường trở về Triều Vụ Sơn.....

Tôi gắt gao nắm chặt đá Nghiệm Sinh của sư muội mà đi xuống chân núi, hầu như muốn viên đá này nát thành cát bụi, đã từng xúc động muốn ném nó xuống vực, nhưng vẫn nhẫn nhịn xuống.

Đá Nghiệm Sinh là khi đệ tử tiên môn nhập tịch đều có một viên, sử dụng pháp thuật, lấy máu của bản thân mà nhỏ vào. Như vậy khi ra ngoài rèn luyện, hàng yêu diệt quỷ hoặc là khi có xảy ra chuyện gì, sư môn có thể biết được là nên đi cứu người hay là đi nhặt xác.

Nhưng mà đá Nghiệm Sinh của sư muội, vào năm năm trước khi nàng bị mất tích mà tắt sáng. Tôi từng không tin tưởng, hết lần này đến lần khác cầm viên đá mà hướng đến trời cao cầu nguyện, nhưng nó có như thế nào cũng chỉ là một tảng đá vô tri vô giác, không thể nào lau sạch được vết máu ở bên trên.

Tôi đi đến Bạch Lâm Trúc, trở lại căn phòng trước đây của sư muội mà ngồi xuống hơn nửa canh giờ. Đá Nghiệm Sinh của sư muội nằm ở trong lòng bàn tay bóng loáng và mịn màng, vì thường xuyên được người khác nâng niu trong tay. Sư phụ nhìn như không thèm để tâm, nhưng kỳ thật người mới là đau lòng nhất. Vì ăn quen đồ ăn của sư muội nấu, từ đó về sau người ngay cả cơm cũng đều ăn không vô, cũng không còn để ý tới sự vụ ở trong phái. Tôi đi tìm kiếm tin tức của sư muội ở khắp nơi, cuối cùng cũng chỉ khiến cho người hết lần này đến lần khác phải thất vọng, vết sẹo không ngừng bị người khác vạch lên, người có thể nào không khó chịu, không tức giận?

Tôi thấy ở trên bàn của sư muội vẫn còn khối bạch ngọc được điêu khắc để mừng thọ sư phụ, cao đến một thước, cơ bản đã thành hình, chỉ còn thiếu khuôn mặt chưa được khắc. Lúc trước vì tìm được khối ngọc này mà không biết phải chịu bao nhiêu khổ cực, điêu khắc mấy ngày mấy đêm không chớp mắt, nhưng cuối cùng vẫn chưa kịp làm xong.

.

.

“Nhị sư huynh, Nhị sư huynh...” Âm thanh này không ngừng vang lên ở bên tai, tôi hầu như muốn rơi lệ. Đó là tiểu nha đầu mà tôi nhặt được từ trên núi về, một tay nuôi nấng lớn lên. Thử tình cảm như cha như anh này, sư phụ vĩnh viễn không cách nào hiểu được.

Đột nhiên có người gõ cửa, tôi mở cửa ra, là Dạ Nương bưng nước trà đến, tôi xua tay nói không cần.

“Ta đi nước Thục một khoảng thời gian, hãy chăm sóc sư phụ cho tốt, ta thấy khí sắc của người không được tốt lắm.”

Dạ Nương gật đầu, rũ tầm mắt xuống, nàng cho tới bây giờ cũng không dám nhìn thẳng vào ai. Hai chúng tôi nói chuyện luôn nhìn sang chỗ khác, không khí rất là kỳ quái. Tôi biết nàng dù có nhìn như thế nào cũng không giống sư muội, nhưng mà khi tôi thấy nàng thì lại luôn nhớ tới Xương Bò.

Đúng vậy, Xương Bò. Năm đó tôi đi ra ngoài hàng yêu diệt ma, ở giữa vườn hoa Xương Bò mọc khắp ngọn núi đã nhặt được nàng, liền lấy cái tên đó mà đặt cho nàng: Hoa Xương Bò.

Nàng từ nhỏ thân thể không được khỏe, bị bỏ mặc ở bên ngoài một ngày một đêm, hàn khí đã thấm vào tận xương, ít nhiều gì vẫn là sư phụ cố gắng điều trị cho nàng. Mãi cho đến năm hai tuổi, nàng mới có thể đi được, nhưng tính tình đúng thật là bướng bỉnh, tôi cuối cùng cũng chiều ý mà công nàng trên lưng đi chơi. Đệ tử trong phái cũng rất thương nàng, chỉ có Đại sư huynh và nàng không hợp, hai người ở cùng một chỗ là chỉ có cãi nhau. Nhưng mà quá khứ đúng là những ngày vui vẻ, sau khi sư muội mất tích, thì không bao giờ... quay lại được như xưa.

Sư phụ bỏ mặc sự vụ của môn phái, sư huynh trên cơ bản cũng không quay về, thậm chí có lời đồn rằng huynh ấy ở bên ngoài âm thầm khuyếch trương, chiêu mộ đệ tử, thu mua lòng người, muốn âm mưu thay thế sư phụ.

Mà tôi, chỉ có một nguyện vọng, chính là tìm sư muội trở về.

Ba, Đỗ Trọng

Đêm khuya, ta lại thêm một lần bình tĩnh từ trong ác mộng, mọi âm thanh đều tịch diệt, ở bên ngoài chỉ có tiếng gió thổi qua lá trúc, tựa như tiếng mưa nhẹ rơi xuống.

Ta khoác áo đứng dậy, đẩy cửa mà ra, thì ra thân nhiệt bị hạ thấp, đón một cơn gió, cảm giác thấy lạnh đến tận xương.

Đi từng bước một đến Mạn Hoa Đình, ta cần thanh tĩnh. Tiếng thác nước gầm rú vừa vãn có thể che giấu nội tâm không bình tĩnh của ta, mà xung quanh im lặng này, chỉ có thể càng khiến cho ta nghe rõ ràng được âm thanh càng lúc càng phát ra rõ ràng ở trong lòng.

Ta đứng ở trên đỉnh Mạn Hoa Đình quan sát ngàn sơn, một tay vỗ về Huyền Diệu được chạm khắc bằng hắc ngọc tượng trưng cho Triều Vụ Sơn.

Trước đây ta thường xuyên ôm Xương Bò bay lên phía trên này, nàng không có cố kỵ chút nào, liền xem Huyền Diệu như ngựa gỗ mà cưỡi. Còn chỉ về mọi hướng, hỏi ta đó là nơi nào, ta có thể mang nàng đến đó hay không.

Ta mỗi lần đều gật đầu, nhưng mà hứa hẹn đã nhiều lắm, đường lại quá xa, chúng ta chưa kịp đi hết.

Lại là một trận gió lạnh ập đến, ta nhin không được mà ho khan. Ánh trăng sáng tỏ, ở xa xa nhìn thấy tại bên bờ dòng suối nhỏ có một thân ảnh màu đen. Ta biết là Dạ Nương, nàng thỉnh thoảng vào ban đêm sẽ tới bên dòng suối để giặt áo, hoặc là nhân lúc trời chưa sáng mà tìm hái Hoa Lộ. [Hoa Lộ - tên một vị thuốc.]

Ta chẳng qua là vô tình ăn một chén cháo của nàng, mà Yên Thương liền đặc biệt điều nàng đến đây để hầu hạ ta, thật sự là chuyện bé xé ra to. Ta vẫn như trước, ăn không ngon, nhưng mà trà mà nàng ta pha quả thật không tồi. Trước kia Xương Bò cũng ẩm ỉ đòi pha trà cho ta, nhưng mà mỗi lần đưa trà đến trong tay nàng thì đều bị lãng phí.

Ta còn nhớ rõ, có lần nhìn thấy lá trà đầy tràn trong ấm mà nói không nên lời, nàng liền đỏ mặt lè lưỡi mỉm cười: “Thật ngại quá, sư phụ, lá trà con cho quá tay.....”

Lòng ta dâng lên một trận co thắt đau đớn, giờ đây đột nhiên rất muốn uống trà do Xương Bò pha.

Kỳ thật, ta không muốn nhớ đến nàng.

Ta từng nghĩ đến việc Xương Bò chết sẽ làm cho ta rất khó vượt qua, dù sao cũng là thầy trò nhiều năm, ta lại nhìn nàng lớn lên. Nhưng mà một kẻ sớm đã không có thất tình lục dục như ta, khi nhìn thấy đá Nghiệm Sinh trong tay đột nhiên tối xuống, lúc ấy ngoại trừ đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, thì ngay cả chân mày cũng không nhăn lên một cái.

Nàng rời đi, vào ba năm đầu tiên, trong ta đều thật bình tĩnh, chưa bao giờ có bình tĩnh như vậy, tu vi và đạo hạnh của ta càng mạnh thêm. Nhưng mà hai năm sau đó, đột nhiên lại thường xuyên nhớ đến nàng, mà ba tháng này lại càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, trở thành ma chướng không thể nào dẹp bỏ được ở trong mộng.

Ta thật nghi hoặc, chính mình rốt cuộc bị làm sao vậy?

Dạ Nương đi đến bên bờ suối, nhìn ra xung quanh, sau đó dưới ánh trăng, đột nhiên đem cởi quần áo ra. Ở bên trong cái gì cũng không có mặc, thân thể trắng trẻo đột nhiên thoát ra từ trong áo choàng màu đen của nàng, lả lướt mềm mại, vô cùng mê người. Trong đầu của ta xẹt qua một tia chớp, mặc dù trên mặt không có chút thay đổi, nhưng hô hấp lại có vẻ không ổn. Vội vàng quay đầu đi không nhìn nữa, bắt đầu tự trách mình nhãn lực quá tốt mà nhìn rất rõ ràng. Mà xuyên qua thác nước đang gầm rú thật lớn, ta vậy mà còn có thể nghe được rõ ràng âm thanh nàng ta đang dè dặt đi xuống dòng suối, đưa tay vớt lấy những đóa hoa trên mặt nước.

.
. .

Đi khỏi Mạn Hoa Đình, ta nhẹ nhàng thở dài, nhiều năm như vậy, chẳng lẽ bị câu dẫn còn chưa đủ sao. Cửu Thiên Thần Pháp tu luyện của Triều Vụ Sơn tối kỵ nhất là gần nữ sắc. Các đại môn phái vì muốn hủy đạo hạnh của ta mà mọi thủ đoạn câu dẫn ti tiện, bày mưu tính kế cũng đã dùng hết. Thấy ta không có động tĩnh gì, thậm chí ngay cả nam tử cũng đều có đưa đến tận cửa.

Hiện giờ ta lại vì nhìn thấy một nữ nhân hỏa thân mà hoảng hốt được sao? Thật sự là càng ngày càng không được việc gì.

4. Chương 3: Thạch - Phần 1

Bốn, Xương Bò

Đan Tham nói với tôi là, phương pháp tốt nhất để trả thù một người chính là làm cho hắn thống khổ rồi mới giết chết hắn, như vậy vừa thỏa mãn vừa dễ dàng. Sau đó có thể dứt bỏ tất cả, một lần nữa bắt đầu một cuộc sống mới.

Tôi lúc ấy nghe xong chỉ biết lắc đầu, một loại thù hận thâm sâu đến nỗi chỉ muốn cho đối phương chết đi, lại thật sự có thể dễ dàng quên mất, để sau đó bắt đầu lại một lần nữa sao?

Tôi ở trên Triều Vụ Sơn này, không có nghĩ đến việc còn sống mà rời đi.

Đan Tham cười tôi khờ khạo, nhưng mà loại người gốc như tôi, hắn ta lại gặp nhiều lắm. Vào thời điểm hắn gặp một con sói trắng đang tha thi thể của tôi từ trên vách núi xuống, hắn cũng chỉ nói một câu: “Chỉ cho phép ăn thân thể, đầu để lại cho ta.”

Nhưng mà con sói trắng đó lại không ăn thịt tôi, bởi vì rất nhiều năm trước khi cùng với Đỗ Trọng đến Thiên Sơn, tôi đã gặp nó. Lúc đó nó bị rơi xuống trọng thương, đói bụng đến nỗi chỉ còn da bọc xương, tôi đã cầu xin Đỗ Trọng cứu nó đi lên.

Đáng tiếc, thú vật đều có nghĩa, mà con người lại vô tình.

Tôi vào lúc được Đan Tham cứu tỉnh, trong lòng lại không hề cảm kích hắn. Vậy mà hắn còn dạy tôi, khi một người sống không nổi, sẽ học được cách hận thù.

Tôi cầu xin Đan Tham ba món đồ: Một là cỏ Thoa Triền, hai là độc Kỳ Lân, ba là thuốc chết giả. Hai thứ đầu tiên là tôi chuẩn bị để đối phó với Đỗ Trọng, còn cái thứ ba là để cho chính mình uống. Bởi vì vẫn còn Đá Nghiệm Sinh, cho nên muốn để cho Đỗ Trọng tin rằng tôi đã chết.

Đan Tham muốn tôi làm nha hoàn cho hắn ba năm để trả ơn cứu mạng của hắn. Sau đó lấy khuôn mặt thật của tôi để đổi lại ba loại thuốc kia.

Tôi đã đồng ý.

Đan Tham là dược sư tốt nhất trên đời, và cũng là họa sỹ giỏi nhất.

Đỗ Trọng thích vẽ tranh cảnh, Đan Tham lại thích vẽ mặt người.

Tôi không biết hắn muốn khuôn mặt đã bị vỡ nát vì ngã từ trên vách núi xuống của mình thì có ích lợi gì, dù sao thì bộ dáng thế nào, đối với tôi cũng không hề quan trọng. Hắn thay đổi cho tôi một khuôn mặt khác còn diêm dúa, lãng lợ và quyến rũ hơn, nói là khuôn mặt đó hắn đã chơi chán rồi.

.
. .

Thời gian trôi qua, tôi thấy khuôn mặt trước kia của mình đã được chỉnh sửa lại rất tốt, thấy hắn treo ở trên tường, đôi mắt im lặng đến không ngờ như vậy, giống như là đang ngủ say bình thường mà thôi.

Đan Tham là một nam nhân diêm dúa lãng lợ, đổi khuôn mặt như thay quần áo. Tôi chưa bao giờ biết diện mạo chân chính của hắn là gì. Hắn có đôi khi là nam nhân, có đôi khi là nữ nhân, mà ở bên hắn chỉ có đủ các con vật.

Ba năm sau, tôi mang theo cỏ Thoa Triền và độc Kỳ Lân trở lại Triều Vụ Sơn. Tôi tự hủy mặt của mình, giả câm giả điếc, hơn nữa lại còn không biết chữ. Bởi vì chỉ có như vậy mới càng có cơ hội tiếp cận Đỗ Trọng.

Cỏ Thoa Triền là một loại cây có mị dược, có thể bắt tri bắt giác phá hủy ý chí và tinh thần của một người. Mỗi một lần, tôi chỉ cho một chút vào trong chén trà của hắn. Quần áo của hắn cũng là dùng cỏ Thoa Triền ngâm vào nước mà giặt. Ngày qua ngày, hắn bắt đầu có những biến hóa rất nhỏ. Ban đêm thường xuyên gặp ác mộng mà bình tĩnh, tính toán thời điểm chín muồi, tôi liền đi đến bên bờ suối mà giặt áo.

Tôi muốn để hắn chú ý đến mình, nhưng mà không để tiếp xúc trực tiếp nhiều được, hắn rất thông minh, tôi không nắm chắc ở trước mặt hắn sẽ không để lộ ra sơ hở hoặc là hận ý gì đó.

Muốn câu dẫn một nam nhân quả thật rất dễ dàng, nhưng mà đối tượng nếu là Đỗ Trọng thì không như vậy. Nếu không có cây Thoa Triền, tôi tuyệt đối không thể nào làm được đến bước này.

Tôi vốn là muốn là kéo dài thêm hai tháng nữa, để có vận phần nắm chắc mà động thủ, nhưng mà nghe phong phanh tức tức là Đỗ Trọng muốn thoái vị để cho Yến Thương tiếp nhận chức vụ chưởng môn, Vũ Văn Hạo bất mãn muốn soán ngôi. Tôi sợ đêm dài lắm mộng, ngày mười lăm hôm nay, cũng chính là Hoa Xương Bò chết được năm năm - lễ ba tháng - tám ngày. Tôi đem độc Kỳ Lân và cỏ Thoa Triền đổ hết vào trong trà của Đỗ Trọng. Thừa dịp Yến Thương đi đến nước Thục, mặt khác môn quy không cho phép ai được tự ý lên núi quấy rầy, như vậy vào ban đêm thật là rất thích hợp.

Đỗ Trọng không có phòng bị chút nào nên bị trúng độc, chuyện này cũng nằm trong dự định của tôi. Đan Tham điều chế độc được, cho dù là thần tiên cũng không phát hiện ra, huống chi Đỗ Trọng hẳn lại không phải là thần tiên.

Tôi diu hắn nằm xuống phản, hắn mặc dù xuân được đốt người, nhưng lại không thể vận công chống cự, trên trán bắt đầu chảy mồ hôi, nhưng ý thức lại rõ ràng tỉnh táo.

“Ai phái người tới đây?”

Tôi ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn thấy hắn nằm trên phản, lại nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ đến ngẩn người.

“Không vì bất kỳ ai khác, chỉ vì chính ta.”

Tiếng nói của tôi như tơ lụa mê người, vô cùng xinh đẹp, cũng chính là âm thanh của chính tôi. Năm đó thanh quản của tôi bị một nhát kiếm mà tổn thương, Đan Tham đổi mặt, thuận tiện cũng đổi thanh quản của tôi đi.

Thái độ của Đỗ Trọng bình tĩnh, vẻ mặt không thay đổi, một thân áo trắng vẫn như băng tuyết, thần thánh cao xa, mà tôi lúc này lại mưu toan muốn vào vấy bẩn khinh nhờn hắn.

“Ta yêu ngươi, Đỗ Trọng, ta nghĩ muốn ngươi.” Đây là lần đầu tiên tôi thổ lộ với hắn, lại không ngờ lại vào trong một hoàn cảnh thế này.

Hắn nhìn tôi, nhưng trong mắt thậm chí ngay cả một chút hèn mọn và khinh miệt cũng đều không có, giống như xem tôi chỉ là một tảng đá bỏ đi.

“Không có khả năng.”

“Ta biết mọi được bình thường đối với ngươi cũng không có tác dụng gì, nhưng mà ngày ngày đêm đêm, cỏ Thoa Triền đã xâm nhập vào cốt tủy của ngươi rồi.”

Hắn vẫn trấn định như trước, sắp báo thâm thù, lòng tôi lại có chút bức dọc: “Không cần phải nghĩ cách làm gì, ngươi còn trúng độc Kỳ Lân, có xuất sử tiên pháp đạo thuật gì đó cũng đều vô dụng.”

Tôi vén mái tóc dài lên, lộ ra một nửa khuôn mặt mê người, ánh mắt của hắn trong suốt nhìn vào tôi, giống như Phật Đà. Tôi cười lạnh, nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của hắn, dù đã cố gắng khống chế chính mình, nhưng tay vẫn không kiềm được run rẩy.

Năm năm trước, cái đêm thống khổ ấy lại trở về lảng trí tôi, tôi chỉ muốn làm cho hắn cũng phải nếm đến một chút cảm giác vô lực phản kháng là như thế nào.

Tôi vùi đầu khê vuốt ve lên thân thể của hắn, cũng không có hôn môi hắn. Có lẽ trong tiềm thức của tôi nhận ra mình đã không còn như trước đây, không muốn dùng bộ dáng bây giờ mà vấy bẩn hắn?

Mặc dù hắn vẫn mặt lạnh không nói gì, nhưng lúc tay của tôi chạm đến nội y, hắn vẫn hít phải một ngụm khí lạnh.

Ngay cả chính mình mà tôi cũng không dám tin tưởng, vậy tôi làm sao dám như thế này? Hắn từng là người mà tôi sùng bái và kính yêu.....

.
. .
Tôi đè ở trên người hắn, quần áo xộc xệch nửa kín nửa hở, ánh mắt mê ly, vô cùng hấp dẫn. Nhưng mà suốt một nén nhang, hắn vậy mà một chút cũng không có phản ứng. Bàn tay của tôi càng dùng sức, hắn vẫn bị tôi chọc giận, trên mặt cũng ẩn hiện thái độ phẫn nộ.

Đầu lưỡi của tôi lướt qua trên ngực hắn, hôn liếm, nhẹ nhàng gặm cắn. Không thể tin trong tình huống như vậy mà hắn còn có thể duy trì được lý trí, tôi cũng không tin trên đời này có kẻ thật sự vô dục vô cầu.

Tay kia của tôi cầm lấy tay của Đỗ Trọng vuốt ve trên thân thể của mình, cảm giác thống khổ và vui thích thật lớn này đan xen cùng một chỗ, hầu như muốn bức tôi phát điên.

Tôi rốt cuộc đang làm cái gì? Tôi thật sự sẽ không hối hận chứ?

Thân mình mềm mại như rắn nước mà chậm rãi trượt xuống, lưu luyến vòng tay mà tôi từng yêu thích, nhịn không được mà thở dốc than nhẹ, Đỗ Trọng khi biết tôi muốn làm gì thì dường như cũng có chút luống cuống.

“Không được.....”

Tôi dùng miệng ngậm lấy, hai tay hắn nắm chặt thành quyền, trên mặt rốt cuộc cũng có một tia xấu hổ và giận dữ.

Tôi vừa ý, càng ra sức. Hắn nhắm mắt lại, tôi biết hắn đang mặc niệm thanh tâm chú, nhưng mà cổ Thoa Triền không thể nào dễ dàng chống cự được như vậy, hắn chỉ cảm thấy càng ngày càng khó chịu. Nhưng mà làm cho tôi khiếp sợ chính là, qua một hồi lâu, hắn vẫn không có chút phản ứng nào.

Tôi ngẩng đầu lên cười nhạo: “Đỗ Trọng, là người đạo hạnh quá sâu, hay người... căn bản là vô năng?”

Trên mặt Đỗ Trọng ngược lại còn lộ ra thương xót: “Dạ Nương, chúng ta không thù không oán, người vì sao lại ti tiện đến mức này.”

“Không thù không oán?” Tôi ngửa mặt lên trời mà cười, nằm úp xuống người của hắn, ôm lấy khuôn mặt của hắn: “Thật sự không thù không oán sao..... sư phụ?”

Hắn cả người đều chấn động, hai mắt mở to, đồng tử phóng đại, không thể tin được mà nhìn chằm chằm vào tôi.

.
. .
Mà làm cho tôi càng không dám tin đó chính là... hắn vậy mà lại có phản ứng. Không khỏi cười lạnh một hồi: “Để ta phải uống phí khí lực cả nửa ngày, thì ra chỉ cần gọi một tiếng ”sư phụ“, là có thể khơi dậy được dục vọng của người.”

“Câm miệng!” Hắn rốt cuộc đã lớn tiếng tức giận. Sống bên hắn nhiều năm như vậy, tôi chưa bao giờ nhìn thấy vẻ xấu hổ và tức giận trên gương mặt luôn luôn lạnh nhạt này.

“Thì ra, người quyền uy không quên chính là đồ đệ Hoa Xương Bò của người.”

“Không được nhắc đến nàng!” Đỗ Trọng vậy mà đuổi tay ra, bóp lấy cổ của tôi, nhưng mà dù cho hắn có dùng sức thế nào thì cũng vô lực.

Tôi nằm ở trên người của hắn không ngừng run rẩy kịch liệt, tôi đang cười, tôi có thể nào không cười, chuyện này chẳng lẽ không buồn cười sao? Hắn không cho tôi nhắc đến nàng? Hắn yêu Hoa Xương Bò? Thì ra hắn yêu ai, thì người đó nhất định phải chết?

Tôi cười đến nước mắt cùng đều chảy ra, hắn đỏ mặt lên, lớn tiếng quát: “Không được cười nữa!”

Nhưng tôi vẫn ghen cười nhìn hắn, tôi nói: “Người không phải thích nhất là ta cười sao? Người không phải nói là mình sẽ bảo vệ ta sao? Mỗi lần Đại sư huynh bắt nạt ta đến khóc, người không phải luôn thay ta rửa dạy hắn sao, sư phụ, người đã quên hết rồi? Người đã quên Xương Bò sao?”

Đỗ Trọng trên mặt ngay lập tức tái nhợt như tờ giấy, cả người trong nháy mắt liền suy sụp đi, trong mắt chỉ còn lại hoảng hốt.

“Xương Bò..... nàng không có chết?”

Tôi dựa người xuống, cùng hắn da thịt tiếp xúc, âm thanh ngọt ngào vang lên: “Sư phụ, ta thành quỷ, tôi tìm người báo thù.”

Hắn thống khổ nhắm mắt lại, giống như hoàn toàn bị hút hết khí lực.

“Đừng trách sư phụ.....”

Tôi cười: “Ta không trách người, ta chỉ là muốn biết, ta rốt cuộc đã làm sai cái gì? Ta đã nghĩ suốt năm năm, cũng không có nghĩ ra.” Tôi nâng lên lọn tóc dài của hắn ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hôn lấy, tôi đã mê luyến hắn như thế, cho dù giờ đây đã đi đến nông nỗi này.

Đỗ Trọng lắc đầu: “Nàng không có sai, lỗi là của ta, ta có tâm ma, sợ thương tổn đến nàng.”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu tán thành: “Thì ra sư phụ như người vì muốn bảo vệ không làm ta bị thương, cho nên cách hãm hại chính là sai Đại sư huynh tới giết ta? Ta lại thật sự không biết, thì ra người lại yêu ta đến mức ấy. Nhưng mà ta lại cố tình thích bị người làm thương tổn mà. Người đơn giản chỉ là sợ bị sắc đẹp sở dụ, kiểu như lo lắng mấy thập niên tu hành sẽ bị ”kiếm củi ba năm, thiêu hết một giờ“. Ta biết, người là chưởng môn mà, người đường đường là Thủy Kiếm Tiên, khắp thiên hạ mọi người đều nhìn vào người, người làm sao cho phép chính mình lại đi yêu đồ đệ của mình? Nhưng mà.....”

Tôi tới gần hắn, khẽ cắn vào vành tai của hắn, cảm giác được hô hấp của hắn đã hoàn toàn như loạn và thân thể run lên nhẹ, trong lòng tôi rất có cảm giác thành tựu. Vuốt ve khuôn mặt của hắn, tôi vừa hôn lên mặt hắn vừa nhỏ giọng nỉ non: “Ta không biết, thì ra sư phụ đối với ta lại không có sức chống cự như vậy.”

Thân thể của hắn càng trở nên nóng bỏng, âm thanh khàn khàn: “Xương Bò, đừng như vậy.”

Tôi thành thật giải thích: “Thực xin lỗi sư phụ, Xương Bò quá ngu ngốc, đây là biện pháp duy nhất có thể nghĩ ra để trả thù người, bằng không, người dạy ta cách khác đi?”

Cánh môi của tôi không ngừng dời xuống, như là xâm lược mà công thành đoạt đất, ngạc nhiên nhìn phản ứng của hắn hoàn toàn không giống như lúc đầu.

“Xương Bò, giết ta đi, đừng tiếp tục làm thương tổn chính mình để báo thù ta, không đáng.”

Tôi ngẩng đầu lên, tôi thích phản ứng lúc này của hắn, tôi chưa bao giờ nghĩ tới hắn cũng sẽ một ngày khổ sở không thể khống chế được như vậy.

“Người lúc trước không muốn giữ ta lại, sợ ta hại thân người, thì vì sao không trực xuất ta ra khỏi sư môn?”

Trong mắt của hắn đột nhiên hiện ra một tia tàn nhẫn: “Trực xuất nàng khỏi sư môn? Để nàng và Yến Thương xa chạy cao bay sao? Nàng sống là người của Triều Vụ Sơn, chết là quỷ Triều Vụ Sơn, dù là chân trời góc biển, hoàng tuyền địa phủ, cũng đều chỉ có thể là đồ đệ của Đỗ Trọng ta.”

Tôi đột nhiên sững sờ: “Đỗ Trọng, thật là ích kỷ. Người đã sớm biết là ta yêu người, lại muốn ta cứ như vậy mà chết đi để vĩnh viễn thuộc về một mình người?”

Đỗ Trọng cười khổ: “Nàng còn muốn ta phải như thế nào? Lấy nàng? Hay là cự tuyệt nàng?”

Tôi lắc đầu: “Năm năm này, người chưa từng có hối hận sao?”

Hắn nói ra như trăm đĩnh chặt sắt: “Nếu như có một lần nữa, ta vẫn sẽ giết nàng.”

Trong cổ họng của tôi dâng lên một vị tanh mặn, cố gắng nuốt trôi xuống.

“Tốt lắm, ta cũng không hối hận. Người không phải mấy ngày nay hàng đêm đều hoan hảo trong mộng cùng ta đấy sao? Giờ đây, mộng đẹp có thể trở thành sự thật rồi.”

Trước đây, tôi với bản năng của một nữ nhân mà yêu hấn, hiện giờ, lại dùng thủ đoạn của nữ nhân để đi câu dẫn hấn. Trước đây, tôi muốn đến được trái tim của hấn, giờ đây, tôi muốn người của hấn.

“Xương Bò!” Hấn kêu lên sợ hãi.

Tôi đã hạ xuống thân mình của hấn, hấn thấp giọng hỗn hển ra tiếng. Tôi lung lay sắp đổ, đau đớn làm cho lòng tôi vốn đã chết lặng đi mà tỉnh táo trở lại.

“Nàng tội gì phải chà đạp chính mình, muốn mạng của ta, chỉ cần nàng nói một tiếng là được.” Hấn biết đại thế đã mất, mặt như tro tàn.

Tôi cười lạnh: “Dù sao thì thân thể ta đã ô uế, với nhiều nam nhân hơn nữa thì có vấn đề gì?”

Hấn ngẩng đầu lên, không thể nhìn được mà nhìn tôi, vội vàng bắt lấy hai tay của tôi, móng tay bấm vào trong da thịt: “Xương Bò, nàng đang nói cái gì?”

“Người muốn ta chết, giết đi là được, tội gì phải cố tình tra tấn ta?”

Đỗ Trọng sắc mặt tái nhợt, giống như núi lửa sắp phun trào: “Hạo Nhi đối với nàng đã làm cái gì? Đối với nàng đã làm cái gì?”

Tôi vẫn cười lạnh như cũ, tôi chỉ là không hiểu, nếu như hấn muốn tôi chết, vì sao lại không tự mình ra tay?

.....

Tôi cả đời đều không quên được, vào thời điểm tôi vừa khóc vừa giãy giụa mà kêu cứu sư phụ, lập tức liền nhận liên tiếp những cái bạt tai, Vũ Văn Hạo độc ác đánh đá và lạnh lùng cười nhạo:

“Gọi hấn tới cứu người? Người chẳng lẽ không biết, người muốn ta giết người chính là hấn sao?”

Trong nháy mắt đó, đã không thể luyến tiếc sống sót.

Bị Vũ Văn Hạo ném xác xuống vách núi, Đan Tham nói tôi giống như đã trải qua địa ngục trần gian, cả người đều thương tích. Mà rơi xuống địa ngục thật sự, còn có cả tim của tôi.

Kể tôi gọi là sư phụ, đã từng là người tôi tin tưởng nhất, luôn miệng nói sẽ bảo vệ tôi. Thế nhưng lại phái sư huynh tới giết tôi?

.....

Sự thật thật tàn khốc, nhưng mà chân tướng lại càng tàn khốc hơn. Hiện giờ Hoa Xương Bò, chính là cái xác không hồn mang tên Dạ Nương, dùng thủ đoạn như thế này để phá hủy thân thể của kẻ luôn tự giữ chính mình, là tiên nhân cao cao tại thượng, chẳng lẽ lại không phải là sự trả thù tốt nhất đó sao?

Tôi nhẹ nhàng vịn vẹo thân mình, trên mặt mang theo ý cười mà lệ rơi lã chã. Đỗ Trọng thống khổ mà đầm đìa mồ hôi, cao trào một khắc kia, hấn đột nhiên dùng sức ôm tôi vào trong ngực, tôi nghe thấy giọng nói của hấn hầu như là nghẹn ngào.

“Sư phụ thật xin lỗi nàng.”

Trên mặt của tôi không chút thay đổi mà đẩy hấn ra, đứng dậy, mặc xong quần áo, cũng mặc quần áo cho hấn. Trịnh trọng mà thông thả, giống như đang tiến hành một nghi thức nào đó.

Tuy rằng độc Kỳ Lân nếu tôi không cho hấn giải được, thì hấn chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà tôi vẫn muốn tự tay giết hấn. Đây là lời thề của tôi đối với chính mình.

Tôi tháo bội kiếm của hấn ở trên tường xuống, hàn quang bắn ra bốn phía. Tôi cầm theo kiếm, đi từng bước một đến trước mặt hấn.

Giờ phút này, sắc mặt của hấn ngược lại trở nên bình tĩnh, một thái độ bỏ mặc sống chết. Trên đời này, chỉ có tôi mới biết được bên trong vẻ thanh kỳ thoát tục của hấn, kỳ thật là một trái tim đề tiện và ích kỷ như thế nào!

Nhưng mà, tôi vẫn là còn yêu hắn.

Một kiếm đi xuống, đâm trúng vai trái của hắn. Máu đỏ tươi chảy xuống bạch sam của hắn, nhưng hai tay của tôi lại vô lực, không thể đâm sâu thêm được. Liền rút kiếm ra giơ lên một lần nữa, đâm xuống một kiếm.

Hắn không giận, ngược lại còn cười to mà nhìn tôi.

“Xương Bò của ta đã trưởng thành, sư phụ thật vui mừng. Nếu nàng lúc trước là một người dũng cảm và kiên cường như vậy, có lẽ ta sẽ buông tay cho nàng đi. Lúc ấy ta chỉ là nghĩ rằng, so với việc bức nàng rời khỏi ta mà nàng không thể tự sống, vậy chi bằng đem nàng giết đi. Ta ngay từ đầu đã không nỡ để nàng phải chịu một chút khổ cực, cũng không nỡ nhìn nàng chịu khổ. Đưa An Tử Đan cho Hạo Nhi, nó lại ngỗ nghịch ý của ta, ngược lại còn hại nàng chịu nhiều khổ sở hơn. Ta hiện giờ, thật sự hối hận.....”

Tôi run rẩy giơ kiếm, nhìn thấy khuôn mặt của hắn, cảnh tượng trước đây mờ ảo hiện lên trước mắt. Nhưng mà có như thế nào đi nữa, chúng tôi rốt cuộc cũng trở về không được. Tôi cắn răng nhắm vào ngực hắn, dùng sức đâm xuống.

Ngoài cửa đột nhiên có một chưởng ập tới, bức tôi ra thật xa.

Tôi liền nhìn thấy, chính là Vũ Văn Hạo.

“Sư phụ, người không sao chứ?” Hắn tiến lên xem xét, nhìn thấy Đỗ Trọng cả người đều là máu, hơn nữa Cửu Thần Thiên Pháp của Triều Vụ Sơn đã bị phá, đạo hạnh hoàn toàn biến mất, một thân trúng kịch độc mà không khỏi quá hoảng loạn.

“Yêu nữ người! Thật to gan!”

Tôi lão đảo lắc lư bò lên từ mặt đất, lau đi vết máu trên khóe miệng, nhẹ nhàng mỉm cười nói ra: “Đại sư huynh, đã lâu không gặp!”

Vũ Văn Hạo lui lại hai bước, sắc mặt cả kinh nghi hoặc: “Người! Rõ ràng chính là người! Người còn chưa có chết!”

“Thực xin lỗi, không nghĩ được, lại có thể sống đến bây giờ.”

Ánh mắt của tôi chỉ nhìn vào Đỗ Trọng, đi từng bước hướng tới gần hắn.

Lại nói thêm, mấy năm nay, dù kể ra tay giết tôi, làm tổn thương tôi là Vũ Văn Hạo, nhưng tôi lại tuyệt đối không hận hắn, cũng chưa từng nghĩ tới việc muốn tìm hắn báo thù.

Tôi chỉ hận Đỗ Trọng, bởi vì tôi yêu hắn.

Vũ Văn Hạo vừa kinh vừa sợ, cả giận quát lên: “Hoa Xương Bò! Ta nếu có thể giết người một lần, sẽ có thể giết người lần thứ hai!”

“Đừng!”

Lần cuối cùng của tôi, chỉ nghe thấy tiếng thét hoảng sợ của Đỗ Trọng. Thì ra, âm thanh của hắn, cũng có thể thê lương đến như vậy.

Mũi kiếm lạnh thấu xương nhắm thẳng bay tới, tôi đã không có chỗ để trốn, cảm nhận được Thiên Bách Thứ đã từng bị nó đả thương, một lần nữa lại đâm xuyên qua cơ thể của tôi. Tôi bay lên, tựa như vô số lần trong quá khứ, Đỗ Trọng ôm tôi ngực kiếm mà bay.

.
. .

Bốn phía yên tĩnh không một tiếng động, tôi cúi đầu nhìn thấy chính mình bị kiếm xuyên tim mà cắm phập ở trên tường, giống như một con thằn lằn, đáng buồn cười như vậy.

Tôi đã quá mệt mỏi, chính là chỉ muốn báo thù. Đan Tham, kỳ thật ta không có vô dụng như trong mắt của Đỗ Trọng, phải không?

Lệ rơi xuống, ngạo mạn chậm rãi nhắm mắt lại, kéo theo hắc. Lần này, tôi cuối cùng cũng có thể an tâm đi tìm cái chết.

Mơ màng vẫn còn nhớ rõ, ngày ấy, trong Mạn Hoa Đình, tôi đang chờ hắc tĩnh tọa xong sẽ cùng nhau quay trở về Bạch Lâm Trúc. Buồn chán muốn chết mới ôm sách mơ hồ ngủ mất, hắc ngự phong mà đến, khoác áo cho tôi. Tôi đang định mở mắt ra, kêu to lên để dọa hắc. Nhưng không ngờ là hắc lại cúi người xuống, hôn lên môi tôi.

Trong nháy mắt đó, vạn vật yên lặng, ánh trăng khuynh thành.

5. Chương 3: Thạch - Phần 2

Năm, Yến Thương

Tôi thu thập được tin tức rằng đêm nay Đại sư huynh sẽ tập hợp nhân lực để hành động, là tập kích trong đêm với quy mô lớn. Tôi e sợ sư phụ xảy ra chuyện gì, suốt đêm liền vội vàng chạy về Triều Vụ Sơn. Nhưng nhìn thấy lại chính là một cảnh tượng thảm thiết như vậy. Dạ Nương bị kiếm xuyên qua, cắm ở trên tường. Sư huynh ngã trên mặt đất, không ngừng cầu xin tha thứ. Sư phụ không còn bộ dáng Phong Thần tự tại như xưa, mà hai mắt đỏ ngầu, áo trắng loang lổ, mang theo kiếm giống như quỷ Tu La.

“Khi sư diệt tổ, giết!”

“Bất nhân bất nghĩa, giết!”

“Phản bội sư môn, giết!”

“Giết hại đồng môn, giết!”

.....

Mỗi lần hét lên chữ “giết”, người liền hung hăng đâm xuống một kiếm. Liên tiếp hơn mười cái, Đại sư huynh cả người đều là lỗ thủng và máu, không ngừng run rẩy, cuối cùng đã bị sư phụ vươn tay chém rơi đầu.

Tôi lúc ấy cả người đều choáng váng một trận, chỉ có một ý niệm trong đầu là, sư phụ điên rồi.

Mấy nơi yếu huyệt trên người sư phụ đều cắm ngân châm, mặc dù có thể kích phát ra tất cả sức mạnh trong người, lập tức có thể nâng cao nội lực trong người gấp mấy lần, nhưng mà nếu không ngăn lại, thì sẽ chết ngay lập tức.

Tôi hô lên một tiếng “sư phụ”, xông lên phía trước, mà khi nhìn thấy ngân châm và người một thân áo trắng đã nhuộm toàn màu đỏ đến kinh tâm động phách, thì tôi lại không thể nào xuống tay. Người cả đời từ bi, trên tay cũng không dính máu, lại như thế nào mà phần nộ và bi thống đến nỗi để cho người phải dùng cách như vậy để thanh lý môn hộ?

Người làm như không thấy tôi, lập tức đi đến chỗ Dạ Nương, nhẹ nhàng rút kiếm ra, thật cẩn thận đem Dạ Nương ôm vào trong ngực, nhỏ giọng kêu lên: “Xương Bò.....”

.

.

.

Tôi đầu váng mắt hoa, trong phút chốc đã hiểu ra tất cả.

Nhìn thấy sư phụ ôm Xương Bò, lung lay lão đảo đi ra ngoài. Tôi chỉ có thể che miệng, thẳng đường đi theo, hầu như đã khóc thành tiếng.

Sư phụ đi từng bước một, hướng về Mạn Hoa Đình, ánh mắt đã trống rỗng vô hồn, chỉ có lặng lẽ gọi tên sư muội.

.
. .
.

Đây là đoạn đường dài nhất mà trong kiếp này tôi đi qua, rốt cuộc, cũng nghe thấy tiếng gầm rú của thác nước, Mạn Hoa Đình đã cách đó không xa. Nhưng mà thể lực của sư phụ đã đến cực hạn, cuối cùng ngã xuống dưới tàng cây lê ở gần Mạn Hoa Đình, ôm lấy sư muội, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tôi quỳ gối dưới tàng cây khóc rống. Tôi tìm năm năm, mà sự thật lại như vậy, kết quả cuối cùng lại như thế này.

Một tháng sau, tôi kế nhiệm chức chương môn của Triều Vụ Sơn. Đứng ở trong Mạn Hoa Đình, tôi đem tro cốt của sư phụ và sư muội rải xuống thác nước chảy vào hàn đàm. Trong lòng bàn tay có hai viên đá Nghiệm Sinh mượt mà bóng loáng, được tôi dùng nội lực khảm thật sâu vào đôi mắt của Huyền Diệu trên mái đình.

Từ nay về sau, hai người ngày ngày có thể ngắm nhìn ra xa từ Triều Vụ Sơn, không bao giờ... ra đi nữa.

Tôi xoay người, mang theo một thân sương sớm có vương những cánh hoa lê, phát tay áo rời đi.

*** - HẾT - ***

*Vũ Nhi: Hắn hứa sẽ bảo vệ nàng, không muốn nàng khổ, không muốn nàng đau, nhưng mà ích kỷ của hắn lại tra tấn nàng nhiều năm như vậy.

Hắn không xứng đáng ôm thi thể của nàng, chết ở bên nàng, thật sự.

Mình nghĩ vì hắn yêu nàng nên năm đó không thể xuống tay, mới giao tính mạng của nàng cho Vũ Văn Hạo kết thúc.

Hắn vì thanh danh, vì môn phái, vì tiếng tăm của mình mà ruồng bỏ nàng. Đừng nói vì thân phận sư đồ loạn luân, trời không dung, đất không tha.

Hắn chỉ là một con người tầm thường đến vậy. Có lẽ, giết nàng là cách làm hợp lý nhất của hắn, cũng là kết thúc gọn gàng nhất. Hắn nói mình không hối hận, một nửa là vì nàng chết rồi sẽ không phải tiếp tục đau khổ, một nửa là vì hắn có thể tiếp tục lý tưởng thanh tu của mình. Làm chương môn cũng được, không làm cũng được, hắn dùng cả đời để thanh tu.

Thanh tu? Mãi mai không ngớt, Đỗ Trọng ơi Đỗ Trọng, một cách thành toàn cho cả hai đến hoàn hảo.

Mà tự hỏi, được chết ở bên nàng, hắn làm sao xứng đáng?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghiem-sinh-thach>